SHERLOCK HOLMES

PERLA Z INDIE

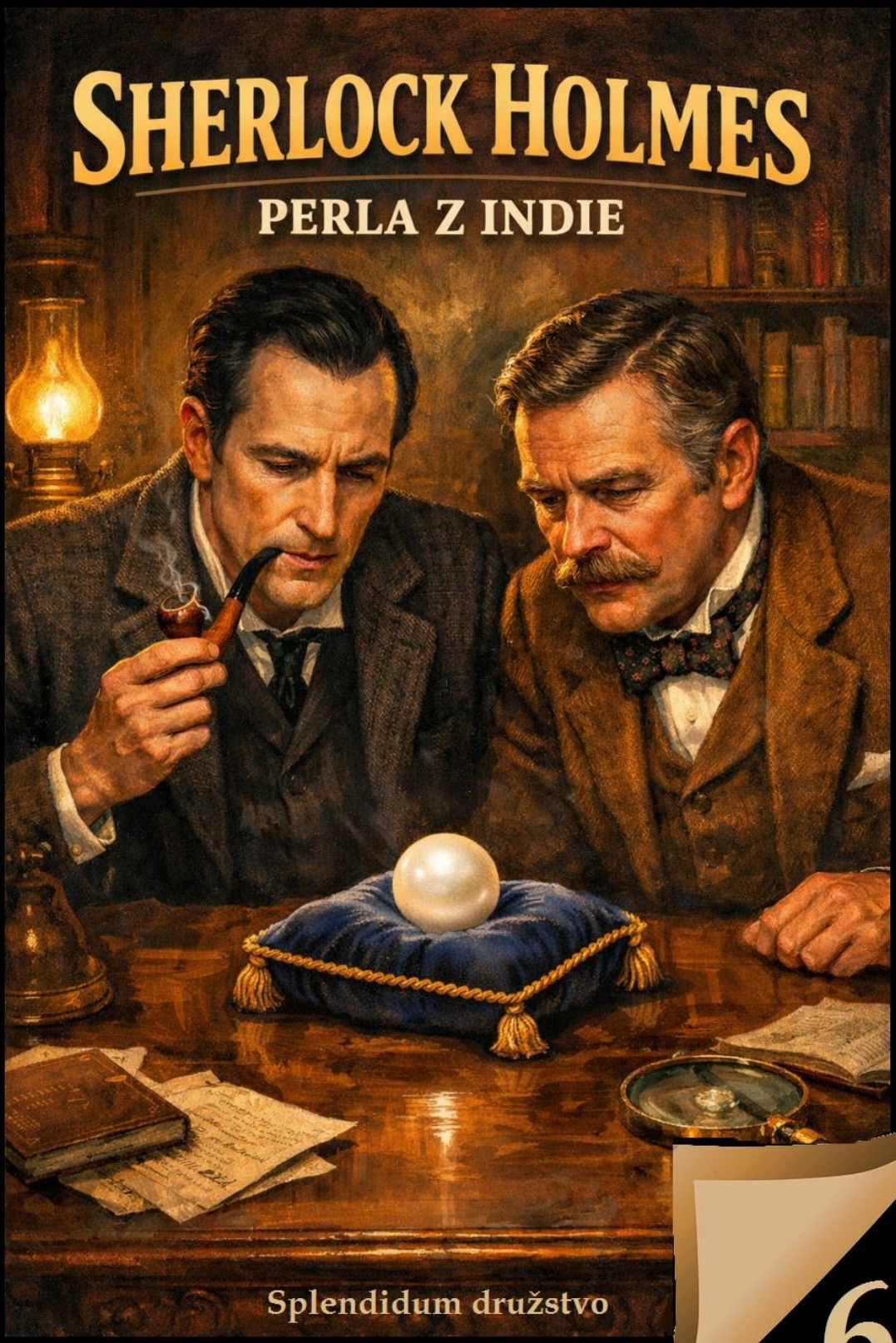

Splendidum družstvo

6.

SHERLOCK HOLMES: PERLA Z INDIE
Copyright © René Rony, 2025
Cover © Splendidum družstvo, 2026
Czech Edition © Splendidum družstvo
Vražné, Hynčice, 2026
První el. vydání
ISBN 978-80-7681-438-7 (EPUB)
ISBN 978-80-7681-439-4 (MOBI)
ISBN 978-80-7681-440-0 (PDF)

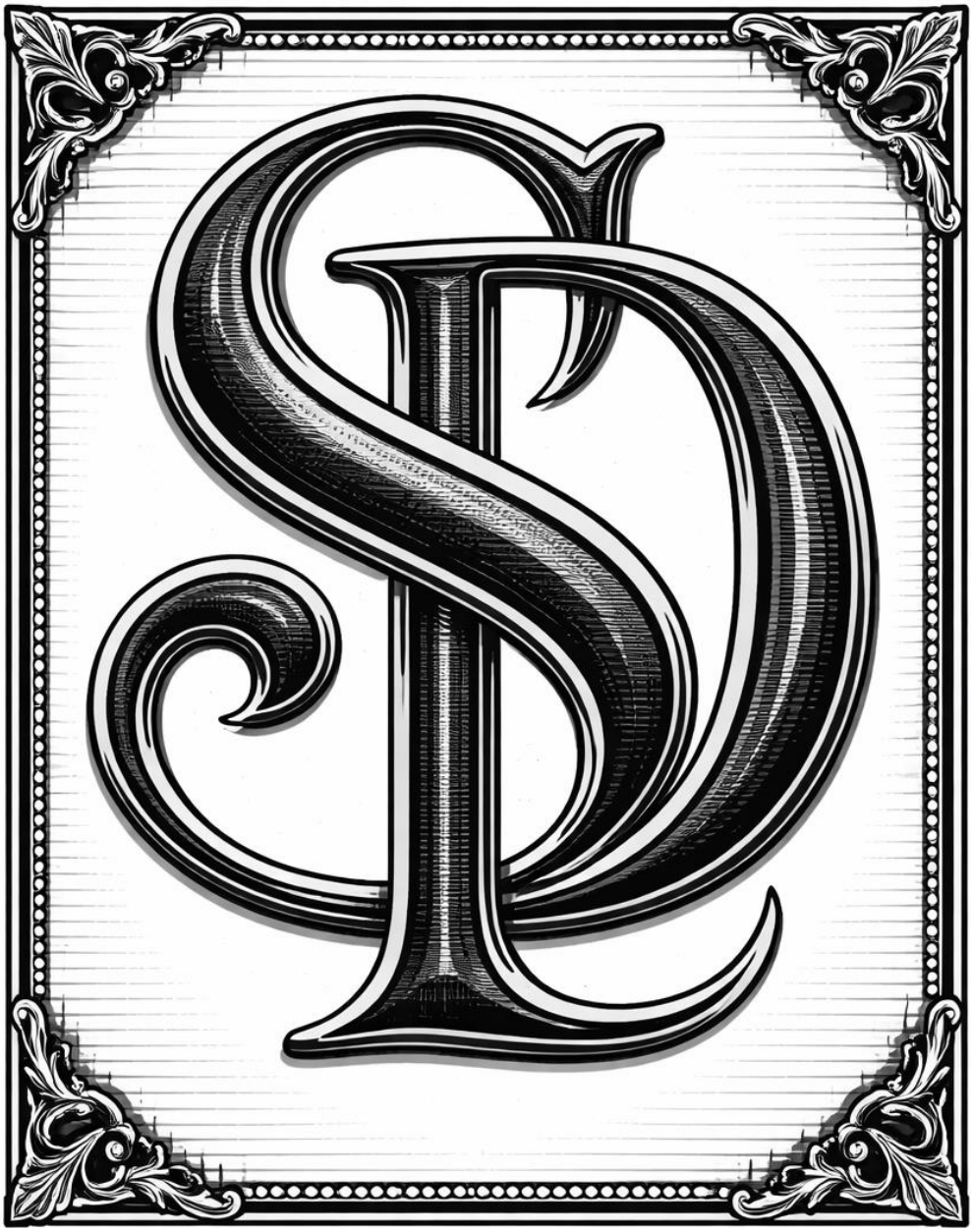

Obsah

První kapitola 4
Druhá kapitola 7
Třetí kapitola 12
Čtvrtá kapitola 17
Pátá kapitola 21
Šestá kapitola 27
Sedmá kapitola 32
Osmá kapitola 37
Devátá kapitola 41
Vyprávění Watsona 43
Epilog 49
DOPORUČUJEME 54

Splendidum družsvo 2026

První kapitola

V podvečerním šeru se nad Baker Street 221B vznášel jemný opar. Plynové lampy vrhaly do mlhy nazlátlé kruhy světla a ruch londýnské ulice doléhal do oken jen jako tlumený šum. V obývacím pokoji seděl Sherlock Holmes v křesle u krbu, dlouhé prsty sepjaté pod bradou a dým z jeho dýmky se líně stáčel ke stropu. Naproti němu, u malého stolku zavaleného lékařskými spisy, seděl jeho věrný přítel Dr. John Watson a zapisoval si poznámky z posledního případu.

Pokoj byl naplněn známou směsicí vůní tabáku, chemikálií a starého papíru. Na polici ležely svazky monografií, nad krbem visela perská dýka a na stolku u okna se leskly Holmesové housle. Vše působilo zdánlivě klidně, když tu se ozvalo ráznější zaklepání na dveře. Bytná paní Hudsonová nebyla doma, tak nemohla hosta uvést.

„V tuto hodinu?“ podivil se Watson a vzhlédl.

„Nepochybně někdo, komu se nedostává trpělivosti,“ odpověděl klidně Holmes. „Watsone, prosím běžte mu otevřít.“

Po chvíli vstoupil do místnosti muž kolem pětapadesáti let. Byl plešatý, s červenolícou tváří a výrazně obtloustlou postavou. Jeho kabát byl z těžké látky, na klopách se leskly drobné stopy po častém dotyku prstů, jako by neustále kontroloval kvalitu materiálu. V ruce svíral cylindr, jehož okraj byl nepatrně odřený a na levém malíčku se mu blyštil obrovský zlatý prsten s podivnou rytinou.

„Pánové,“ uklonil se lehce, „doufám, že neruším.“

Holmes jej přejel rychlým, avšak pronikavým pohledem. „Nikoli. Právě jsme očekávali návštěvu starožitníka.“

Muž sebou trhl. „Promiňte… já se ještě ani nepředstavil.“

Watson se překvapeně obrátil k příteli. „Holmesi, podle čeho tak soudíte?“

Holmes se pousmál. „Za prvé, na rukávech jeho kabátu ulpívá jemný prach typický pro sklady se starým nábytkem – nikoli obyčejný pouliční prach, ale směs pilin a letitého laku. Za druhé, na levém palci má drobný mozol a ztmavlou kůži – znak častého manipulování s těžkými kovovými předměty, patrně svícny či kování. A za třetí, jeho hodinkový řetízek je starožitný, avšak nošený nikoli z marnivosti, nýbrž jako vzorek – podobné kusy obchodníci často používají k demonstraci kvality.“

Muž otevřel ústa úžasem. „To je neuvěřitelné. Ano, jsem obchodník se starožitnostmi a jmenuji se Samuel Kaplan.“

„Posaďte se,“ vyzval jej Holmes. „A nyní nám sdělte, co vás k nám přivádí.“

Starožitník si těžce oddechl a usedl. „Získal jsem před měsícem předmět mimořádné hodnoty. Obrovskou perlu z Indie. Koupil jsem ji za velmi slušnou cenu, protože ji provází… nepříjemná legenda.“

„Legenda?“ zopakoval Watson.

„Tvrdí se,“ pokračoval muž tišeji, „že perla pochází z vesmíru a byla nalezena mnichy v tibetském klášteře. Ti ji uložili jako posvátný předmět. Před lety však byl klášter vypleněn, perla odcizena a její strážce zavražděn.“

Holmes mlčky přivřel oči.

„Od té doby,“ šeptal starožitník, „každý její majitel zemřel za podivných okolností. Jeden spadl z koně, jiný uhořel při nevysvětlitelném požáru, další se utopil v mělkém jezírku. Nikdy jsem

na pověsti nevěřil. Ale…," otřel si čelo kapesníkem. „Poslední dobou mám pocit, že mě někdo sleduje. V noci slyším kroky. A minulý týden mi neznámý hlas do telefonu řekl: ‚Perla si žádá svou daň.'"

Watson se zamračil. „To zní spíše jako výhrůžka než kletba."

„Právě proto jsem zde," vyhrkl muž. „Prosím vás, pane Holmesi, ochraňte mě v mém domě, než perlu výhodně prodám."

Holmes pomalu vstal a přistoupil k oknu. „Dovolte mi upřímnost," řekl chladně. „Nejrozumnější by bylo perlu neprodávat a prostě se jí zbavit. Odevzdat ji muzeu, zničit pověst kolem ní a přerušit řetězec tragédií."

„To nemohu!" zvolal starožitník prudce. „Když ji výhodně prodám, bude to obchod století!"

Holmes se otočil. „Obchod století může být také jeho posledním."

Muž ztěžka polkl. „Zaplatím vám, kolik si řeknete. Jen mě chraňte."

V místnosti zavládlo ticho, přerušované jen praskáním uhlíků v krbu. Watson sledoval přítele s napětím; znal ten výraz v jeho očích – směs skepticismu a hlubokého zájmu.

„Holmesi?" pobídl jej tiše.

Detektiv si znovu zapálil dýmku. „Pověsti o vesmírných perlách a tibetských klášterech ponechme básníkům," pronesl konečně. „Avšak sledování, výhrůžky a řetězec podivných úmrtí – to už je záležitost ryze pozemská."

Zhluboka potáhl z dýmky. „Dobrá, pane. Přijmeme vaše pozvání. Já i doktor Watson budeme na vás ve vašem domě dohlížet, dokud se situace nevyjasní."

Starožitníkovi se viditelně ulevilo. „Děkuji vám! Nebudete litovat.“

Holmes se lehce usmál. „To se teprve ukáže. Ale jedno vám říkám již nyní – pokud se ukáže, že za touto perlou nestojí kletba, nýbrž lidská chamtivost, pak se skutečný viník bude brzy zpovídat před spravedlností.“

Watson zavřel svůj zápisník a v duchu cítil známé vzrušení. Nový případ začínal – a s ním i další noc plná tajemství, která čekala na rozluštění.

Druhá kapitola

Když druhého dne odpoledne dorazili k sídlu Samuela Kaplana, přivítal je pohled, jenž v sobě spojoval někdejší nádheru s tichým úpadkem. Dům stál na okraji města, stranou hlavní silnice, za vysokou tepanou branou, jejíž křídla byla pokryta rzí. Ornamenty vinné révy a listů akantu, kdysi jistě lesklé a obdivované, nyní připomínaly spíše kostru dávné krásy.

Za branou se rozprostírala zahrada – rozlehlá, členěná kamennými cestičkami a zarostlá keři, které si už dávno žily vlastním životem. Růže se pnuly po oprýskaných pergolách, ale jejich výhony byly neusměrněné a trny zachytávaly kolemjdoucím kabáty. Uprostřed zahrady stála fontána s mramorovou sochou nymfy; voda však netekla a mísa byla plná spadaného listí a kalné dešťové vody.

„Zahradník má zřejmě příliš mnoho práce,“ poznamenal suše Sherlock Holmes, když si všiml, že trávník místy přerůstá až k oknům přízemí.

Samuel Kaplan, jenž je vedl, si nervózně uhladil kabát. „Můj zahradník je již starší muž. Dělá, co může.“

V dálce bylo vidět ohnutou postavu muže s motykou – patrně manžela kuchařky Frostové. Pohyboval se pomalu, jako by každý krok musel předem promyslet. Samotný dům byl obrovský, vystavěný v novorenesančním stylu. Vysoká okna, bohatě zdobené římsy a balkon s kamenným zábradlím svědčily o někdejším bohatství. Omítka však místy opadávala, okenice byly vybledlé a jedna z nich visela nakřivo.

„Honosné,“ zamumlal doktor Watson, „a přesto…“

„…zanedbané,“ doplnil Holmes tiše.

Uvnitř bylo chladno. Vstupní hala byla vyzdobena perskými koberci, těžkými závěsy a tmavými portréty předků Kaplanových. Prach se však usazoval i na zlacených rámech obrazů a na vyřezávaném schodišti bylo patrné, že leštění není častým zvykem.

„Žiji zde jen s matkou,“ vysvětloval Kaplan, „a se starou paní Frostovou a jejím manželem. Personálu bývalo více, ale časy se mění.“

„A výdaje zůstávají,“ poznamenal Holmes klidně.

Kaplan je uvedl do velkého hostinského pokoje. Byl to prostorný pokoj s vysokým stropem, mohutnou skříní z tmavého dřeva a širokou postelí s nebesy. U stěny stálo nově přinesené polní lehátko.

„Nechal jsem ho sem dát dnes ráno,“ řekl Kaplan. „Perla bude ve skříncе pod ním.“

Holmes se krátce sklonil a prohlédl si místo. „Pod lehátkem?“

„Ano. Budu spát přímo nad ní. To je přece nejbezpečnější.“

Holmes si vyměnil pohled s Watsonem. „Bezpečnost je pojem relativní, pane Kaplane. Ale proč ne.“

„Večeře je připravena,“ vydechl starožitník a vedl je do salonu.

Salon byl velkolepý – vysoké stropy zdobené štukem, mohutný lustr, dlouhý stůl z masivního dubu. Na jedné stěně visela tapisérie, na druhé knihovna plná vzácných svazků. Přesto si Holmes téměř okamžitě všiml detailu, který jej znechutil. V rohu nad obrazem visela pavučina.

Holmes se zastavil a lehce svraštil obočí. „Taková nádhera,“ pronesl chladně, „a pavouci jsou zde zřejmě jedinými svědomitými obyvateli.“

Kaplan zrudl. „Omlouvám se. Úklid… není vždy dokonalý.“

U stolu již seděla drobná, osmdesátiletá žena s laskavým výrazem. Marie Kaplanová měla bílé vlasy sčesané do uzlu a na sobě tmavé šaty s krajkovým límcem.

„Matko,“ řekl Kaplan hlasitěji, „to jsou naši hosté.“

Holmes přistoupil blíž a zdvořile se uklonil. „Paní Kaplanová, těší mě. Jak se vám daří?“

Stařenka se naklonila dopředu. „Prosím?“

Holmes zopakoval otázku hlasitěji.

„Ach tak,“ přikývla vážně. „Ano, oheň v krbu nehoří! Je tu zima!“

Okamžitě se obrátila ke kuchařce Frostové, která právě přinášela polévku. „Frostová! Copak nevidíte, že hosté mrznou?“

„Paní,“ bránila se kuchařka, „pán zakázal topit dříve než v osm večer.“

„Cože? Kde je tady kačer?“ podivila se Marie Kaplanová.

Samuel Kaplan si povzdechl a převrátil oči. „Matko, povídám, že je tu doktor a detektiv. Budou u nás nějakou dobu bydlet v pokoji pro hosty.“

„Hm, hm,“ zamumlala stařenka. „Je třeba jim dát vesty.“

Watson se musel kousnout do rtu, aby potlačil smích.

Holmes však zůstal vážný. „Pane Kaplane,“ obrátil se k hostiteli, „kde je perla nyní?“

„Tady,“ klepl si na své sako. Pak ji uložím do skříňky, kterou přinesu po večeři. A uložím ji pod lehátko.“

„A jak si představujete naši službu?“ pokračoval Holmes. „Budeme vás tedy hlídat ve dne i v noci?“

„Ano. Kupec se dostaví za dva dny. Do té doby nesmí být perla bez dozoru.“

„Máte nějaké podezření na konkrétní osobu?“

„Ne. Jen strach.“

Holmes se lehce zamračil. „A zbraně?“